

Ik stopte met lopen en spitste mijn oren. Gespannen tuurde ik in de mist om mij heen, maar op een zwerfhond na leek er verder geen ziel aanwezig te zijn.

“Hallo?” riep ik. Was dit één van mijn hersenspinsels?

Het gesnik ging over in gejammer.

Zo zachtjes mogelijk liep ik een stukje verder. “Hallo?” herhaalde ik. Ik tuurde het donkere steegje naast het pension in. Iemand stond ineengedoken tegen de muur. Voorzichtig deed ik een paar passen het steegje in; door de duisternis was de gestalte die daar stond onherkenbaar.

“Is er iets mis? Kan ik helpen?” vroeg ik, terwijl ik behoedzaam dichterbij stapte.

“M-m-Mitchell, ben jij dat?” klonk het zachtjes.

Die stem herkende ik meteen: Jessica! Bijna maakte ik rechtsomkeert, maar ze klonk alsof ze erg veel pijn had. Haar ademhaling stotend, een schrokkelig gesnik. Ik liep naar haar toe. Zodra ik bij haar stond viel ze zwaar in mijn armen. Snikkend. Kreunend van pijn.

“Wat is er gebeurd, Jessica? Ben je gewond?!” vroeg ik lichtelijk in paniek.

Jessica bleef naar haar buik grijpen. Ze leek geen woord te kunnen zeggen.

“Kom mee, leun op mij.”

Ik hielp haar naar binnen. In het licht van de ganglamp zag ik pas hoe verschrikkelijk bleek ze was. Ze rilde van top tot teen.

“Shirley!” schreeuwde ik naar boven, in de hoop dat Brooks’ vrouw het hoorde. Ik hielp Jessica naar de woonkamer en legde haar voorzichtig op de sofa. Binnen een paar seconden stonden Shirley en een paar andere bewoonsters beneden. Zorgzaam stortte ze zich op Jessica, die nu met lange uithalen hilde.

“Moet ik een dokter gaan halen?” vroeg ik bezorgd.

Shirley liet haar handen over Jessica’s buik gaan. Voelde onder haar kleren. Ze fluisterde zachtjes in Jessica’s oor. Deze knikte bijna onzichtbaar.

“Mannen! Die verdomde kerels!” riep Shirley fel uit. Ze stond op en trok mij de kamer uit. Shirley zette me klem tegen de trap, haar hand kneep hard in mijn arm.

“Wat heb jij gedaan?!” siste ze argwanend.

“Pardon?!”

“Je hebt gedronken! Ik ruik de alcohol! Wat heb jij gedaan, zwijn?!” Ze gaf mij een klap in mijn gezicht.

“Wat?! Denk je dat ik haar... Wat?!” Van verbazing kon ik bijna niet uit mijn woorden komen. “Waar zie jij mij voor aan?!” riep ik kwaad. “Ik kom bij Harry vandaan, vandaar dat je alcohol ruikt. Idioot wicht!”

“Zo laat nog?” vroeg Shirley pinnig.

“Ik heb met Harry zitten praten. Ik heb hem naar huis gebracht en toen ik hier aankwam hoorde ik gesnik uit de steeg komen. Ik ben gaan kijken...” Abrupt stopte ik met mijn verhaal en trok mijn arm los. “Waarom zou ik mij eigenlijk tegenover jou moeten verantwoorden?!”

Shirley keek mij nijdig aan. “Als ik erachter kom dat... Je hebt haar tenslotte al eens eerder aangerand!”

Mijn mond viel open van verbazing.

Shirley zette haar vinger tegen mijn borst. “Ontken maar niet! Ik heb je nu wel

door, Lancaster. Ze heeft mij alles verteld van wat er in de seancekamer is gebeurd!”

“Dat blijkt!” riep ik sarcastisch. Ik kon mijn oren werkelijk niet geloven. “Ik heb haar met geen vinger aangeraakt. Vraag het haar!”

“Nee, dat ga ik nu niet doen.” Shirley sloeg haar armen demonstratief over elkaar.

“Is die dokter nu nodig?” gromde ik, mijn woede in bedwang houdend.

“Nee, wij zorgen wel voor haar.” Ze keek mij aan alsof ik oud vuil was en liep met grote passen terug naar de woonkamer.

Stomverbaasd bleef ik achter op de gang. William kwam net slaperig de trap aflopen.

“Wattisser?” mompelde hij.

Met mijn kaken op elkaar geklemd stampte ik langs hem heen naar boven toe.

“Mitch!” riep hij mij achterna.

“Vraag maar aan je vrouw! Die weet blijkbaar alles!” brulde ik kwaad. Mijn kamerdeur gooide ik met zo’n klap dicht dat de ramen ervan rammelden. Midden in de kamer bleef ik met gebalde vuisten staan. Eigenlijk wilde ik met spullen gooien, dingen slaan, maar ik hield me in en pakte de grote koffer onder mijn bed vandaan.

Hoe haalde Shirley het in haar hoofd?! Wat had Jessica - die kleine heks - allemaal zitten verzinnen de afgelopen tijd?! Was het wraak op mijn afwijzingen? En Shirley geloofde haar! Ik had Brooks vrouw slimmer ingeschat.

Maar waar wilde ik heen? Waar kon ik heen? Het was ver in de nacht. Kwaad schoof ik de koffer van mij af. Zodra de zon opkwam zou ik op zoek gaan naar een ander onderkomen. Ik wilde geen nacht langer meer verblijven in dit draken-nest.

Vrijdag 25 oktober - “Mitchell, doe niet zo onbenullig en ga rustig zitten!”

“Nee, hier heb je de sleutel. Ik ben weg.” Met een boogje gooide ik de sleutel op het bureau.

“Waar ga je heen dan?” Williams toon was licht sarcastisch, alsof het onmogelijk was dat ik ergens anders heen kon.

“Canon Street.” Ik keerde mij al om, maar William greep mijn arm vast.

“Ik snap dat je kwaad bent over gisteren, maar...”

Snuivend trok ik mijn arm los. “Kwaad is voorzichtig uitgedrukt, William.” Het kostte moeite mijn stem onder controle te houden.

“Die wijven sporen niet, dat weet je, Mitch!”

“Je hebt het over je eigen vrouw hoor,” snauwde ik.

“Laat haar naar de hel lopen! Hier ben ik het niet mee eens, Mitchell. Waarom ben je vanochtend niet gelijk naar mij toe gekomen? In plaats daarvan verdwijnt je nu zomaar.”

“Ik verdwijnt niet, ik verhuis. Ik ben een volwassen man, waarom zou ik aan jou verantwoording af moeten leggen, Brooks? Mijn keuze staat vast. Ik zie je vanavond in Rose Street.” Beslist deed ik een paar passen richting de deur.

“Mitchell, je begrijpt het niet!” siste William achter mij.

Vanwege zijn toon bleef ik stil staan. Wat bedoelde hij?

Hij kwam naar mij toe gelopen en trok me naar zich toe. “Ik moet een oogje op je houden van Pearson, Mitch. Als hij niet weet waar jij uithangt gaat hij zeker lastig doen,” fluisterde hij samenzweerderig.

Deze informatie moest even doordringen. Dus de enige reden waarom ik al deze tijd in Williams pension had mogen verblijven was niet geweest omdat William Brooks mij mocht, maar omdat hij van Alexander Pearson mij in de gaten moest houden? Dat kon niet waar zijn.

“Wat heeft mijn verblijfplaats te maken met mijn werk?”

William leek te zoeken naar woorden, zijn ogen schoten alle kanten op. “Niet veel. Maar ook weer wel. Kijk, Alexander is achterdochtig, zeker na... Nou ja, die keer dat jij - zogenaamd - zijn overleden vrouw op hem afstuurde. Zolang jij hier zit heeft hij het idee dat ik jou in ieder geval in de gaten kan houden en dat, mocht jij rare dingen in je hoofd halen, ik dat aan hem vertel. Daarom laat hij de touwtjes al een tijdje vieren wat jou betreft.”

“Dus als ik hier weg ga zal hij vervelender gaan doen?” Had ik daar zin in?

“Die kans is aanwezig!”

“Dat risico loop ik dan,” besloot ik. “Tot straks, William.”

Vastberaden pakte ik de twee koffers die bij de deur stonden en beende zonder om te kijken de straat op. Eerlijkheidshalve had ik geen officieel nieuw onderkomen, alleen een kleine advertentie uit de krant. Maar ik ging ervanuit dat ik in het uiterste geval een paar nachten boven de pub van Harry kon blijven slapen. Al stond dat idee mij niet zo aan, terugdenkend aan de vreemde voetstappen van gisteravond.

Het adres uit de advertentie bleek een zijstraat van Cannon Street te zijn. Een smal pakhuis in een straat vol bedrijvigheid. Ratelende karren, schreeuwende mensen en luidruchtig krijsende meeuwen die probeerden aan eten te komen schoten kriskras door elkaar. Ik liep het pakhuis in. Twee vastgebonden terriërs schoten op mij af, luid blaffend en grommend. Al snel kwam er een man naar mij toe lopen.

“Koest!” riep hij tegen de twee honden, die gedwee in elkaar doken. De man klopte zijn handen af aan zijn broek. “Wat kan ik doen voor u, meneer?”

“Als het goed is heeft u een kamer te huur?”

De man bestudeerde mij van top tot teen. “Bent u Engels?”

“Mijn naam is William Mitchell Lancaster.”

Er verscheen een grijns op het gezicht van de man. “Dat klinkt Brits genoeg. Ik zie het ook wel aan u. Sorry, ik heb slechte ervaringen met van die buitenlanders. Vandaar. Mijn naam is Benton, ik ben hier de opzichter.” Hij keerde zich om en gebaarde mij mee te lopen.

Tegen de muur van het pakhuis stond een smalle houten trap gebouwd die betere dagen gezien had; hij kraakte luidruchtig onder ons gewicht. De opzichter opende bovenaan een deur. Deze verdieping stond volgestapeld met grote zakken graan. We belandden bij een andere trap, die smaller was dan de voorgaande.

“Laat uw koffers hier maar staan, meneer Lancaster. Mocht u het niets vinden,